

Ο Σάββας ο πνευματικός- Ε΄ Η πάλη με τους δαίμονες

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Φωτο:palavrear.bloguessoal.com

Ε΄ Η ΠΑΛΗ ΜΕ ΤΟΥΣ ΔΑΙΜΟΝΕΣ

Τό κατά δαιμόνων χάρισμα

Μέ όλη του τήν ένσαρκο οικονομία ο Κύριος κατεπάτησε τήν άμαρτία και τόν θάνατο καί κατήργησε τό κράτος τού διαβόλου. Έδωσε στους οπαδούς του τήν εξουσία νά πατούν «έπάνω όφρων καί σκορπίων καί επί πάσαν τήν δύναμιν τού έχθρού» (Λουκά, ι΄, 19). Τής έξουσίας αυτής υπήρξαν κάτοχοι όλοι οί πραγματικοί θεοφόροι οπαδοί Του.

Στήν ζωή τών Όσίων τό βλέπουμε συχνά. Εκείνοι πού μέ τά όπλα τού φωτός

αγωνίζονταν καί κατανικούσαν τόν παλαιό άνθρωπο, εκείνοι πού κατακτούσαν πνευ-ματικές κορυφές, εκείνοι πού συνεσταυρώθησαν και συνανεστήθησαν μέ τόν Χριστόν, έπλημμύρισαν από πνευ-ματικά χαρίσματα. Κατώρθωσαν μεταξύ άλλων νά γίνουν φοβεροί στους άοράτους έχθρους. Μέ τήν επέμβασί τους διελύετο κάθε σατανική επενέργεια καί προσεφέρετο ή θεραπεία στους δέσμιους τού διαβόλου.

Αναφέρεται στό Λειμωνάριο γιά κάποιον μοναχό: «"Οντως, Χριστιανοί, μέγας εστί, καί φοβερός υ-πάρχει τοις δαίμοσιν" οίος γάρ έλθη ώδε ένοχλούμενος υπό πνεύματος άκαθάρτου, παρέχει αύτω τήν ίασιν». Τά λόγια αυτά θά μπορούσαμε νά τά έπαναλάβουμε έπακριβώς καί γιά τόν παπα-Σάββα. Μέ τούς άσκητικούς του ιδρώτες, τις νηστείες, τις αγρυπνίες καί τις προσ-ευχές, μέ τήν έντονη μυστηριακή ζωή, μέ τήν μελέτη καί νήψι καί θεωρία καί μέ τήν δύναμι τής ευχής τού μακαρι-στού Γέροντος του κατενίκησε όλοσχερώς τήν δύναμι τού διαβόλου. Στις μάχες του μέ τόν κόσμο τών πονηρών πνευμάτων έβγαινε πάντοτε νικητής.

Κάτι πού έκμυστηρεύθηκε ο παπα-Σάββας στόν π. Ιωακείμ Σπετσιέρη μάς δίνει άφορμή νά σκεφθούμε πολλά γιά τις συγκρούσεις του μέ τις δυνάμεις τού σκότους. «Πολλάκις μοί 'έλεγεν, ότι όφθαλμοφανώς έώρακε πονηρά πνεύματα, άτινα ήρχοντο νά πειράξωσιν αυτόν ότε δέ ήσθάνετο τήν ένόχλησιν τών πονηρών πνευμάτων άμέσως έκλινε γόνυ καί προσήυχετο. Πάσα δέ ένέργεια τού Σα-τανά έξηφανίζετο» (Άπομνημονεύματα, Α', σελ. 19). Οί προσευχές του έμάστιζαν τούς έχθρους. Τά λόγια τού ψαλμού τούς κατέκαιαν, καθώς έβγαιναν πυρφόρα από τά χείλη του: «Πολέμησον, Κύριε, τούς πολεμούντάς με... Γενηθήτωσαν ώσει χνούς κατά πρόσωπον άνέμου, καί άγγελος Κυρίου έκθλίβων αυτούς» (Ψαλμ., λδ', 1,5)

Δέν ήταν μόνο πού έσωζε τόν εαυτό του από τις ά-γριες επιθέσεις τών δαιμόνων. Πλήθος ταλαιπωρημένων ανθρώπων και «καταδυναστευομένων υπό τού διαβόλου» εύρισκαν κοντά του τήν λύτρωσί τους. Δέν ήταν σπάνιο νά τούς βλέπης στήν Καλύβη του γιά νά τούς σταυρώση, νά τούς διαβάση τούς έξορκισμούς, νά έπιτιμήση τά ακά-θαρτα πνεύματα. Και πολλές φορές, όταν ο πάσχων δέν υπήρχε δυνατότης νά έρθη στό "Όρος, διάβαζε εξ άποστάσεως τούς έξορκισμούς. Και πάντοτε σκόρπιζε τήν χαρά τής θεραπείας. Οί δεμένοι σκιρτούσαν, καθώς έβλε-παν νά φεύγουν από πάνω τους τά φοβερά δεσμά.

Τό κάψιμο τής Σολομωνικής

Μεταξύ δύο συζύγων, κάπου στήν Χαλκιδική, οί σχέσεις ώξύνθηκαν ύπερβολικά. Ο σύζυγος δέν ένοούσε νά συμμορφωθή. Ζούσε κατά τρόπο περίεργο, σκοτεινό. Τό πρόσωπο του είχε μία έκφρασι άποκρουστική. Από τήν Εκκλησία είχε ξεκόψει. Ούτε νά άκούση ήθελε γιά εκκλησιασμό καί μάλιστα γιά μυστηριακή ζωή. Η καη-μένη ή γυναίκα του τί καί τί δέν έκανε γιά νά τόν φέρη στόν δρόμο τού θεού! Άλλά αυτός

ήταν ανένδοτος. Στο τέλος κατάλαβε πώς χρειαζόταν σκληρή στάσις.

— Άκου έδώ. Μού έχεις κάνει τήν ζωή άνυπόφορη. Άν τό Πάσχα πού έρχεται δέν κοινωνήσης, θά άναγκασθώ νά σέ χωρίσω. Ή συμβίωσίς μας γίνεται άδύνατη. Στήν οικογένεια μας θέλω νά βασιλεύη ο Χριστός.

Ή έπιμονή, ή πίεσις, ή άπειλή, οί έκ βάθους προσ-ευχές τής καλής αυτής Χριστιανής δέν έμειναν άκαρπα. Ο σύζυγος έβλεπε πώς μέ τήν συμπεριφορά του κινδύ-νευε νά καταστρέψη άνεπανόρθωτα τήν οικογενειακή του εστία, τήν ζωή του, τό μέλλον του, τό μέλλον τών παι-διών του. Ένωσε μέσα του ένα τράνταγμα. Δέν άργησε έτσι νά πάρη τήν μεγάλη απόφασι: Νά πλησιάση προς τό φώς.

Δέν ήταν λίγο τό σκοτάδι πού κρυβόταν μέσα του. Ο δυστυχής είχε καταντήσει νά συνεργάζεται μέ τούς δαίμονες. Εξασκούσε τήν μαγική τέχνη. Καί τούτο ήταν πού τόν κρατούσε μέ πείσμα μακριά από τήν Εκκλησία. Τό άντιλαμβανόταν καί ο ίδιος πώς πρώτα άπ' όλα είχε ανάγκη Πνευματικού. Τό Άγιον "Όρος δέν άπειχε πολύ. Έκει άναζητώντας τό κατάλληλο πρόσωπο βρήκε αυτόν πού χρειαζόταν, τόν παπα-Σάββα.

Πώς ξεκίνησε για τήν Καλύβη τού Πνευματικού καί πώς γύρισε! Τί άνακαινίσεις έγιναν μέσα του! Μέσα από τήν σύγχυσι, τό χάος καί τό σκότος πρόβαλε ένας καινούργιος άναγεννημένος κόσμος. Ή άνακούφισις καί τά δάκρυα τής χαρας έλαμπαν στήν δψι του, καθώς έτελείωνε τήν έξομολόγησι. Πόσο ειρηνικός καί άνάλαφρος ένωθε! Άλλά είχε καί κάτι άλλο νά διώξη από πά-νω του. Απλώνει τό χέρι του κρατώντας κάποιο βιβλίο.

— Πάρε, Πνευματικέ μου, καί τό βιβλίο αυτό. Αυτό πού ύπήρξε ή αιτία τής καταστροφής μου.

Ήταν μία Σολομωνική, τό άπαραίτητο έγχειρίδιο καθενός πού έπιδίδεται στήν μαγεία.

— Τί μού τό δίνεις έμένα τό βιβλίο αυτό; Αυτό θέλει κάψιμο. Κράτησέ το καί κάπου πιο πέρα τό καις.

Πράγματι άναχωρώντας και κατευθυνόμενος προς την Σκήτη της Άγίας Άννης, στον δρόμο δεξιά είδε ένα μεγάλο κοίλωμα βράχου. Στην σπηλιά αυτή σέ λίγο ή Σολομωνική είχε γίνει στάχτη. Για παρόμοια περιστατικά ο Εύαγγελιστής Λουκάς θά έγραφε: «Ικανοί δέ των τά περίεργα-πραξάντων συνενέγκαντες τάς βίβλους κατέκαιον» (Πράξεις, ι', 19). Θά ήταν ευχής έργον, χαρά των αγγέλων και πληγή των δαιμόνων νά άναβαν κάθε τόσο φωτιές σαν αυτές. Πόσα βιβλία σκοτεινά και δυσώδη δέν κυκλοφορούν γύρω μας!

Ακόμη πιο ξαλαφρωμένος ο άνθρωπος συνέχιζε τώ-ρα τον δρόμο του. Συνέβη τότε νά συναντήσει τον π.Ίλαρίωνα, υποτακτικό του παπα-Σάββα.

— Νά διαβιάσης στον Πνευματικό τά σέβη μου και την απέραντη ευγνωμοσύνη μου. Και νά του πής πώς τό βιβλίο τό έκαψα στην σπηλιά πιο πάνω.

Ο π. Ίλαρίων βάδιζε άμέριμος προς την Καλύβη τους. Φθάνοντας όμως κοντά στην σπηλιά, Θεέ μου, τί τρόμος ήταν αυτός! Ριπές από μεγάλες πέτρες πέρασαν δίπλα του, πού βουίζοντας και κατακυλώντας μέ πάτα-γο σκόρπιζαν τον πανικό. Τρομοκρατημένος έφθασε στην Καλύβη και διηγήθηκε στον Γέροντα του τά καθέ-καστα.

— Σατανική ένέργεια, παιδί μου.

Αφού συνήλθε από τον φόβο θυμήθηκε νά μεταφέρει στον Γέροντα τά λόγια του ανθρώπου εκείνου. Θυμήθηκε και για τό κάψιμο του βιβλίου. Και όταν ο παπα-Σάββας του εξήγησε τί άνθρωπος ήταν αυτός πού συνήντησε και τί βιβλίο ήταν αυτό πού κάηκε στην σπηλιά, μπήκε στό νόημα.

Δέν έμελλε όμως νά γευθή τον λιθοβολισμό μόνο ο π. Ίλαρίων. Καθένας πού περνούσε απ εκεί δοκίμαζε την ίδια τύχη. Στο τέλος κατέληξε νά γίνη ή περιοχή αυτή άβατη, γιατί κανένας δέν τολμούσε νά πλησιάση.

Ανήσυχ οι Πατέρες ζήτησαν την επέμβαση του παπα-Σάββα. Εκείνος νήστεψε, προσευχήθηκε, έκανε άγιασμό, ράντισε την σπηλιά και τό κακό υπεχώρησε. Στο τέλος συμβούλευσε τους Πατέρες νά τοποθετήσουν εκεί την εικόνα της Παναγίας μέ την κανδήλα της. Έτσι τό μονοπάτι γαλήνεψε, όπως και πρώτα.

Σήμερα όσοι περνούν απ' εκεί νιώθουν τήν ανάγκη νά καθήσουν καί νά ψάλουν ένα «Άξιόν εστίν» στήν Θεο-τόκο, χωρίς νά διατρέχουν κίνδυνο. “Ορισμένες όμως φορές, όπως μας τό έβεβαίωσαν αρκετοί Πατέρες, πα-ρουσιάζονται στήν περιοχή αυτή δαιμονικές ενέργειες, καί κυρίως όταν περνά κάποιος υποτακτικός πού παρεβίασε τόν όρο τής ύπακοής.

Οί παράδοξοι πετροβολισμοί

Ο νεαρός Αθανάσιος, ζαχαροπλάστης από τήν Θεσσαλονίκη, νιώθοντας αποστροφή στήν προτερινή του ζωή, απέφασε νά ντυθή τό μοναχικό σχήμα καί νά έγκαταβιώση στήν Ιερά Μονή Διονυσίου. “Ως Διονυσιάτη δόκιμο ^Τόν έστειλαν στόν Μονοξυλίτη — μετόχι τής Μονής εντός τού Άγίου “Ορους — για νά λάβη τήν κα-λογερική προπαιδεία.

Οί γονείς του εν τω μεταξύ στήν Θεσσαλονίκη, ανάστατοι καί καταπικραμένοι για τό διάβημα τού μονά-κριβου παιδιού τους, έκίνησαν γήν καί ούρανόν για νά τόν «σώσουν», νά τόν έπαναφέρουν στόν κόσμο. Δέν έδίστασαν οί αδίστακτοι νά ζητήσουν καί τήν βοήθεια τού σατανά καταφεύγοντας σέ κάθε είδος μαγείας καί μαγ-γανείας.

“Ο Αθανάσιος ξαφνικά άρχισε νά αισθάνεται κάποια πίεσι, σάν κάτι πού βάραινε ύπερβολικά επάνω του. Κχι.ί όπως δέν ήταν αμύητος σέ τέτοιου είδους θέματα, γιατί καί ο ίδιος στήν αμαρτωλή του ζωή είχε δοσοληψίες μέ μάγους, συνεπέρανε μέ άκρίβεια τις ενέργειες τών γονέων του. Τόν κατέλαβε άγωνία πού γινόταν όλο καί περισσό-τερο έντονη. Κάτι τό πολύ δυσάρεστο προμηνύετο. Από εσωτερική ανάγκη έπύκνωνε τήν προσευχή, ζητούσε τήν άνωθεν βοήθεια, υπεγράμμιζε μέ πόνο στό «Πάτερ ήμών» τό «ρύσαι ήμάς από τού πονηρού».

Οί άλλοι αδελφοί στόν Μονοξυλίτη δέν ύπωπτεύθηκαν άκόμη τό παραμικρό. Ετοιμάζονταν ένα πρωινό, μετά τήν Ακολουθία, για τις δουλιές, όποτε δέ-χονται αιφνιδίως από πάνω από τό δάσος πετροβολισμούς. Ευτυχώς πού κανένας τους, καθώς καί από τά πράγματα τού μετοχίου, δέν έπαθαν κακό. Άφησαν νά περάση λίγη ώρα. Κάποιοι περαστικοί, φαίνεται, είχαν όρεξι για άστεϊσμούς. Σάν ξεκίνησαν όμως για τις έργασίες τους, οί λιθοβολισμοί τούς επήραν από πίσω. Τότε κατά-λαβαν πώς κάτι τό σοβαρό συμβαίνει καί κατέφυγαν στήν Εκκλησία. Δέν τολμούσαν νά βγούν απ' εκεί, γιατί άμέσως άρχιζε τό πετροβολητό. Σκαμνιά, ξύλινα καλούπια για καλογερικούς σκούφους, άλλα άντικείμενα έκσφενδονίζονταν μακριά. Ο σκύλος τους καθώς ήταν ξαπλωμένος πετάχθηκε τρία μέτρα κάτω.

Δέν άργησαν, κατόπιν ειδοποιήσεως, νά έλθουν χω-ροφύλακες από τις Καρυές. Μέ έρευνες καί ομαδικούς πυροβολισμούς προς τό μέρος απ' όπου προέρχονταν οί

πέτρες, κατάλαβαν πώς δέν ήταν επίβουλοι άνθρωποι. Ήταν πλέον βέβαιο πώς επρόκειτο για εχθρούς άόρατους.

Τότε έλαβε τόν λόγο ο δόκιμος Αθανάσιος καί εξή-γησε τήν αιτία τού κακού. Έρριξε φώς στήν υπόθεση.

— Για νά πεισθήτε έντελώς, αφήστε με νά πάω μό-νος μου ως εκεί, ως τό έκκλησάκι τού Αγίου Αρτεμίου, καί θά δήτε πώς ο πετροβολισμός θά στραφή οπωσδή-ποτε έναντίον μου.

Καί πράγματι έτσι έγινε. Οί πέτρες, χωρίς νά τόν κτυπούν, έπεφταν γύρω του.

Μετά τήν διαπίστωση αυτή τόν απέμόνωσαν στόν

Ναό. Ο οικονόμος τού μετοχίου π. Πορφύριος ζήτησε μέ επιστολή βάρκα από τό Μοναστήρι. Από τήν στιγμή πού ο Αθανάσιος βγήκε από τόν Ναό, μέχρι νά έπιβιβασθή στήν βάρκα καί μέχρι νά άποβιβασθή στήν παραλία τής Μονής, συνέβησαν τραγικά γεγονότα. Πώς οί βαρκάρηδες δέν έπαθαν συγκοπή από τόν τρόπο, ήταν θαύμα. «Οί λι-θοβολισμοί δέν επαυον ούτε έν τή θαλάσση καί παρ' ό-λον ότι ήνοιξαν άρκετά έκ τής παραλίας πάλιν έπιπτον, άλλ' ευτυχώς γύρω τής βάρκας χωρίς καμμίαν ζημίαν» (Γαβριήλ Διονουσιάτου, Νέος Εύεργετινός, σελ. 65).

Από τήν παραλία μέχρι τήν αυλή τού Μοναστηρίου είχαν ήσυχία. Αυτό παρεκίνησε μερικούς νά μιλήσουν για ψευδαισθήσεις, αλλά τούς άπεστόμωσε ένας λιθοβο-λισμός από τό ύψος τού διπλανού πύργου.

Ή Σύναξις τών Γερόντων πού συνήλθε χωρίς καθυστέρηση, πήρε τήν απόφασι «όπως άποσταλή ο δόκιμος εις τόν Πνευματοφόρον Πνευματικόν π' Σάββαν...ίνα φροντίση τά κατ' αυτόν». Ότι οί προσευχές τού παπα-Σάββα μπορούσαν νά μαστίζουν τά πονηρά πνεύματα, ήταν γε-νική πεποίθησις τών Πατέρων.

Ή Καλύβη τής Αναστάσεως πέρασε μία εβδομάδα σκληρής δοκιμασίας, κάτιπού φέρνει στόννού άτμόσφαιρα πολεμικής συρράξεως. Πόλεμος ανοιχτός μεταξύ τών δυ-νάμεων τού φωτός καί τού σκότους. Τί εκκωφαντικοί κρό-τοι ήταν εκείνοι! Πελώριες πέτρες κόβονταν από τούς γειτονικούς βράχους, περνούσαν πάνω καί πλάϊ από τήν Καλύβη καί μέ τρομακτικό πάταγο γκρεμίζονταν στό διπλανό βάραθρο προς τήν θάλασσα. Άγριες φωνές καί βλάσφημα λόγια έτάρασαν καί έμόλυναν τήν περιοχή. Καί ύβρεις. Ύβρεις άσυνήθιστες εναντίον όλων τών μοναχών καί περισσότερο έναντίον τού Πνευματικού. Όλη ή δυσωδία τού Άδου έκανε τήν έμφάνισί της.

Καί ο άνθρωπος τού Θεού, σάν νά μήν έφθαναν τά

βάρη τής γεροντικής του ήλικίας — βρισκόταν τότε στά τελευταία του χρόνια — ξανοίχθηκε στό μεγάλο άγώνισμα. Όλόκληρη εβδομάδα παραδόθηκε σέ τελεία νηστεία και διαρκή προσευχή. «Τό γένος τούτο ουκ έκπορεύεται, ειμή έν προσευχή και νηστείο» (Ματθ., ιζ', 21). Η σπλαγχνική του καρδιά δέν άνεχόταν νά βλέπη τό πλάσμα τού Θεού σέ τόση τυραννία.

Στό τέλος τής έβδομάδος ο γέρων Πνευματικός μέ άκλόνητη και άδιάκριτη πίστι στόν Άναστάντα Κύριο πλησίασε τόν πάσχοντα. Τό πονηρό πνεύμα ταραχθηκε.

«Εξορκίζω σε... πνεύμα άκάθαρτον... κατά τού Θεού τού πάντα λόγω κτίσαντος, και τού Κυρίου ήμών Ιησού Χριστού... φοβήθητι, φύγε, δραπετεύσον, άναχώρησον από τού δούλου τού Θεού Αθανασίου... Άπελθε εις γήν άνυδρον, έρημον, άγεώργητον...».

Αυτό ήταν. Σάν κάτι νά βγήκε από τό στόμα τού Α-θανασίου. Ο άνεπιθύμητος έννοικος έξαφανίσθηκε, εξέλι-πε «ώς έκλείπει καπνός» και «ώς τήκεται κηρός από προσ-ώπου πυρός». Τά λόγια πού ξεπήδησαν από τό πνευματοφόρο στόμα τού παπα-Σάββα χτύπησαν πάνω στό δαι-μόνιο σάν φλογισμένη ρομφαία. Αυτοστιγμείο δόκιμος ήρέμησε, γαλήνεψε, άνέπνευσε μέ ανακούφισι. Μέ αι-σθήματα άπέραντης χαράς και εύγνωμοσύνης πέφτει στά πόδια τού Πνευματικού. Τά άσπάζεται και τά βρέχει μέ δάκρυα.

—Άγιε τού Θεού, μ'έσωσες. Πέταξες από πάνω μου τό φρικτό βάρος. “Ω, πώς νά σε ευχαριστήσω! Μέ γλύ-τωσης από τόν άγριο δράκοντα. Δόξα νάχης, Θεέ μου!

Μερικές ήμέρες άκόμη κάθησε ο θεραπευμένος κοντά στόν γιατρό. Ακολουθώντας τήν σύστασί του πή-γε στην Σκήτη τού Κουτλουμουσίου όπου και παρέμεινε. Ο πατήρ Άββακούμ — αυτό τό όνομα πήρε άργότερα — ξεχώριζε άνάμεσα στους Πατέρες για τήν άυστηρότατη άσκητική του ζωή. Και ποτέ δέν ξεχνούσε τόν άλησμόλ'ητο Πνευματικό πού τόσο τόν ευεργέτησε, πού τόν έ-σωσε «έκ πετροβόλου θυμού».

Ο άγγελος που δέν ήταν άγγελος

Στους τόσους πού έξωμολογούσε ο παπα-Σάββας •ήταν και ένας Ρουμάνος διάκονος. Νεαρός άκόμη ήρθε στόν Άθω και ήσύχαζε κάπου στην έρημο, όχι και πολύ μακρυνά από τήν Μικρά Άγία Άννα.

— Πνευματικέ μου, τού λέει μία ήμέρα ο διάκονος αυτός περίλυπα, σε παρακαλώ, μή ξεχάσης νά μνημονεύσης αύριο στην Λειτουργία τήν μητέρα μου πού έχει τά

τρίτα της.

Τά λόγια αυτά χτύπησαν στήν άκοή τού παπα-Σάββα σάν λόγια πού πρόδιδαν θριάμβους τού διαβόλου. Ο διακριτικός Γέροντας ταραχθηκε. Έδώ, σκέφθηκε, κάποιος άσχημος φαγητός μαγείρεψε ο εχθρός. Ο πανούργος! Μέ πόση τέχνη πλανεύει καί σκοτίζει τά πλάσματα τού Θεού!

Χωρίς νά δείξη έξωτερικά τήν άγωνία του, επιδόθη-κε στήν άνίχνευση τού κακού.

— Γιά πές μου, παιδί μου, καθαρώτερα τήν ύπόθεση. Ή μητέρα σου έχει άύριο τά τρίτα της. Δηλαδή πέθανε προχθές. Πέθανε στήν Ρουμανία. Πώς έσύ σέ δύο ήμέρες πληροφορήθηκες τόν θάνατο της;

Μεσολάβησε λίγη σιγή.

— Πώς; Πώς τό έμαθα; άρχισε νά λήη δειλά ο διά-κονος. Νά, μού τό είπε...

— Ποιός σου τό είπε;

— Μού τό είπε ο φύλακας άγγελος μου.

— Ο φύλακας άγγελος σου; “Έχεις ιδεί τόν άγγελο

σου;

— Αξιώθηκα νά τόν ιδώ. Δέν είναι μία καί δύο φο-ρές. Είναι τώρα δύο χρόνια. Μού παρουσιάζεται καί μέ συντροφεύει στήν προσευχή. Λέμε μαζί τούς Χαιρετισμούς, κάνουμε μετάνοιες, ανοίγουμε πνευματικές συζητήσεις...

Εκείνο τό «δύο χρόνια» πίκρανε πολύ τόν παπα-Σάββα. Δύο χρόνια πλάνης δέν είναι κάτι τό άσήμαντο. Νά άφίνης τόν έχθρό νά χτίζει μέσα σου ανενόχλητα επί δύο χρόνια τό οικοδόμημα τής Ικατρκίτροφής σου, είναι θλιβερό.

— Καί γιατί, παιδί μου, τόσο καιρό, δέν μού άνέφερες τίποτε;

— Μού είπε ο άγγελος πώς δέν είναι άπαραίτητο.

Ο παπα-Σάββας καταλάβαινε πώς έχει νά δώση με-γάλη μάχη. Νά πείση πρώτα τόν δυστυχή διάκονο ότι δέν πρόκειται γιά άγγελο. Νά έτοιμασθή έπειτα νά άντιμετωπίση τήν οργή τού δαίμονος. «Κύριε Ιησού Χριστέ, Υιέ τού Θεού, έλέησον καί σώσον ήμας», προσευχήθηκε μυστικά μέ θέρμη.

— Παιδί μου, είσαι βέβαιος πώς είναι άγγελος τού Θεού αυτός πού σου έμφανίζεται;

— Βέβαιος; Βεβαιότατος, Γέροντά μου! Μά, προσευ-χόμαστε μαζί, κάνουμε καθημερινώς χίλιες μετάνοιες. Συζητούμε για τήν μέλλουσα ζωή, για τόν παράδεισο... Ο φύλακας άγγελος μου είναι.

Ο διάκονος φαινόταν άμετάπειστος. Εκείνο όμως πού τόν εκανε έφεκτικό ήταν ή έμπιστοσύνη του στόν θεοφώτιστο Πνευματικό του. Άλλά πάλι, έλεγε, πώς μπορεί ο δαίμονας νά μέ ένισχύη στήν προσευχή; Αυτός πολεμείτούς προσευχομένους.

Μετά από πολλά συμφώνησαν νά καταφύγουν σέ μερικές δοκιμασίες. Νά δοκιμάσουν τόν «φύλακα άγγε-λο».

— Ζήτησέ του, τού είπε ο παπα-Σάββας, μόλις ξανάρθη νά πή τό «Θεοτόκε Παρθένε». Ακόμη πές του νά κάνη τό σημείο τού Σταυρού.

Τά πράγματα όμως δέν ήταν τόσο άπλα. “Όταν δύο ολόκληρα χρόνια σέ έχη ο πονηρός τυλιγμένο στήν πλάνη, τότε και τά μάτια σου και τά αύτιά σου τά πλα-νεύει και φαντάζεσαι πώς ακούς τό «Θεοτόκε Παρθένε» και πώς τόν βλέπεις νά σταυροκοπιέται.

Στήν επόμενη επίσκεψη ο διάκονος μέ κάποια κρυφή έσωτερική ίκανοποίησι άνήγγειλε στόν Πνευματικό:

—Γέροντά μου, τά πράγματα έχουν δπως σου τά έλεγα. Είναι άγγελος τού Θεού. Είναι ο φύλακας άγγελος μου. Και τό «Θεοτόκε Παρθένε» τό είπε και τόν Σταυρό του τόν έκανε.

Ο παπα-Σάββας καλά τό είχε άντιληφθή. Δύο έτών δουλειά από τόν πολυμήχανο εχθρό δέν μπορούσε νά άχρηστευθή εύκολα. Άν όμως αυτός ξέρη πολλές μηχανές, στους θεοφόρους λάμπει τό φως τής πανσοφίας τού Θεού, πού εξουδετερώνει τά τεχνάσματα τού σκότους.

Κάποια φωτεινή ιδέα άστραψε τότε στόν φωτόμορφο νού τού Πνευματικού. Και στρέφεται αμέσως πρόο τόν διάκονο:

—Άκου εδώ, παιδί μου. Πρόσεξε σέ μία τελευταία δοκιμασία. Μ' αυτή θά ξεκαθαρίσουν τά πράγματα. Στούς άγγέλους τού Θεού υπάρχει ή δυνατότης όλα νά είναι γνωστά, γιατί τούς τά άποκαλύπτει ο Θεός. Στούς δαίμο-νες άντιθέτως δέν υπάρχει παρομοία δυνατότης καί πολ-λά πράγματα τούς είναι σκοτεινά. Συμφωνείς;

— Συμφωνώ.

—Άφού συμφωνείς, πρόσεξε τί θά κάνουμε. Έγώ, τήν στιγμή αυτή, άκριβώς τήν στιγμή αύτή, κάτι θά σκε-φθώ — σκέφθηκε κάτι είς βάρος τού διαβόλου — καί τό άφίνω κρυπτό καί άψηλάφητο μέσα μου. Έσύ τό βράδυ θά ζητήσης από τόν άγγελο νά σου τό πή. Άν τό βρή, τότε χωρίς αμφιβολία είναι τού Θεού. Καί νάρθης νά μέ ένημερώσης.

Γυρίζοντας ο διάκονος στήν Καλύβη του, σάλευε μέσα του κάτι σάν άγωνία, σάν δυσάρεστη προαίσθησι. Από τήν άλλη μεριά θαύμαζε τήν σπουδαία ιδέα τού Πνευ-ματικού. Η ύπόθεσις θά περνούσε τώρα τήν κρίσιμη φάσι της.

Μόλις ζητήθηκε τήν νύχτα από τόν άγγελο ή λύσις τού προβλήματος, κάποια δυσδιάκριτη ταραχή αυλά-κωσε τό φωτεινό πρόσωπο του. <ί>άνηίξε νά σαστίζη.

— Μά, άγαπητέ μου πάτερ. Γιατί έσύ, ανώτερος άν-θρωπος, νά ένδιαφέρεσαι γιά τούς λογισμούς ένός θνη-τού; Αυτό είναι κατάντημα. Φτωχές έπιθυμίες. Δέν προ-τιμάς νά παμε νά σου δείξω απόψε τήν κόλασι, τόν πα-ράδεισο, τήν δόξα τής Κυρίας Θεοτόκου;

Ο διάκονος πού άρχιζε κάτι νά υποψιάζεται έπέμενε στό θέμα τους.

—Κάνω υπακοή στόν Πνευματικό. Νά μου πής τί σκέφθηκε.

Ο άγγελος μέ μερικούς επίδέξιους ελιγμούς προσ-πάθησε νά μεταφέρη αλλού τήν συζήτησι. Ο διάκονος όμως μέ έπιμονή τόν επανέφερε στό θέμα. Άλλωστε οί τεχνικές αυτές υπεκφυγές δέν τού προξενούσαν καλή έν-τύπωσι.

— Νά μου πής τί σκέφθηκε ο Πνευματικός. Τό θέμα είναι άπλό. Γιατί άποφεύγεις; Τό άγνοείς;

— Πρόσεχε, διάκο. Μέ τόν μικροπρεπή τρόπο πού μου συμπεριφέρεσαι κινδυνεύεις νά χάσης τήν εύνοιά μου.

— Δέν ξέρω. Σού ζητώ κάτι τό εύκολο. Γνωρίζεις

ή όχι, επί τέλους, τί σκέφθηκε ο Πνευματικός;

Τήν ώρα αυτή πετάχτηκε τό λαμπερό προσωπίο, μία φρικτή μορφή αποκαλύφθηκε, μερικά άγρια δόντια έτριξαν, καί σάν από στόμα λυσσασμένου θηρίου άκούσθηκαν τά λόγια:

— Νά χαθής, άθλιε. Αύριο τέτοια ώρα στήν κόλασι, στήν φωτιά! Θά σέ κάψουμε! Θά σέ καταστρέψουμε!

Καί ο διάκονος έμεινε μόνος του. Μόνος του καί σωστό έρείπιο. Όλη ή γλυκύτητα τών οπτασιών, δύο χρόνια τώρα, δέν άντιστάθμιζε τήν τωρινή του πικρία. Άν δέν τόν έστήριζαν από μακρυά οί προσευχές τού Πνευματικού πού ξαγρυπνούσε καί παρακαλούσε γι' αυ-τόν, θάχε παραδώσει τό πνεύμα του.

Πέρασαν άρκετές ώρες ώσπου νά συνέλθη καί νά σταθή στά πόδια του. Ή Καλύβη του πιά δέν τόν χωρούσε. Πουθενά δέν έβλεπε ασφάλεια παρά μόνο κοντά στόν Πνευματικό. Σ' όλη του τήν διαδρομή βούϊζε στ' αυτιά του ή άπειλή: Αύριο τέτοια ώρα στήν κόλασι!»! Ο τρό-μος τόν διαπερνούσε μέχρι τό μεδούλι.

“Εφθασε όπως έφθασε ως τήν Καλύβη τής Ανα-στάσεως. Έπιασε τό ράσο τού Πνευματικού καί δέν τό άφινε ούτε στιγμή. Καί τήν ώρα πού έπρεπε έκεϊνος νά κοιμηθή λίγο, δίπλα του ο τρομοκρατημένος διάκονος!

— Μή φοβάσαι, παιδί μου. Ηρέμησε.

— Πώς νά μή φοβηθώ, Πνευματικέ μου, πού πλησιάζει ή ώρα. “Ω! πλησιάζει ή ώρα πού θά μέ πάρουν. Χριστέ μου, σώσε με!

Καί πράγματι. Τήν καθωρισμένη ώρα δέχθηκε βιαία επίθεσι τών πονηρών πνευμάτων. Τί κραυγές τρόμου καί άπελπισίας ήταν αυτές!

— Σώσε με, Πνευματικέ μου! Χάνομαι! Μέ παίρ-νουν! Σώσε με!

Γονατίζει ο παπα-Σάββας καί γεμάτος πόνο καί δά-κρυα δέεται στόν Κύριο νά λυπηθή τόν δούλο Του καί νά έπιτιμήση τούς πονηρούς δαίμονες. Εισακούσθηκε ή δέησίς του και ο ταλαίπωρος διάκονος σώθηκε Άπό στό-ματος λέοντος».

Έτσι πήρε τέλος ή τραγωδία. Τραγωδία πολύ διδα-κτική. Αλήθεια, τί κίνδυνοι κρύβονται πίσω από τις ο-πτασίες καί τά οράματα! Τί μπορεί νά χτίση ο εχθρός, όταν δέν ξεδιπλώνουμε πλήρως τόν εσωτερικό μας κόσμο στήν Έξομολόγησι! Τί άξιζιένας έμπειρος Πνευματικός!

Άλλα καί κάτι άλλο. Γι' αυτό θά μας όμιλήση ή συνέχεια.

Μέ τόν χρόνο καί τήν καθοδήγησι τού παπα-Σάββα ο Ρουμάνος διάκονος ήρέμησε. Ή πνευματική του ζωή πήρε καλή εξέλιξι. Χειροτονήθηκε άργότερα καί Ιερεύς καί διακρινόταν πάντα για τήν εύλάβειά του. “Όστόσο εκείνα τά χρόνια τής πλάνης τοέ άφησαν κάποια δυσά-ρεστα ίχνη. Ο διάβολος, βλέπετε, είχε άποκτήσει επάνω του δικαιώματα. Δωρεάν θά τού προσέφερε τόσα άπολαυστικά οράματα; Έτσι, άν καί από μικρός πήγε στό Άγιον “Όρος, αν καί άναπτύχθηκε σ' ένα άγγελικό, θά λέγαμε, περιβάλλον, παρά ταύτα σ' όλη τήν κατοπινή ζωή του έταλαιπωρείτο μέ διαφόρους ένοχλητικούς πειρασμούς. Όλοι οί διακριτικοί Πατέρες διέβλεπαν σ' αυτούς τό κατάλοιπο τής διετούς εκείνης συνεργασίας μέ τόν άγγελο πού δέν ήταν άγγελος.

Αρχιμανδρίτου Χερουβείμ (+) Σύγχρονες Αγιορείτικες μορφές

Σάββας ο πνευματικός -Έκδοσις Η΄

ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΠΑΡΑΚΛΗΤΟΥ ΩΡΩΠΟΣ Α ΤΤΙΚΗΣ 1995